IN MEMORIAM

Vlad Alexandru Brussescu (1921-2012)

Înalt, zvelt, elegant – în timp de pace.

Brav, devotat, neînfricat – în război.

Neaplecat, neînduplecat, săritor – în gulagul românesc.

Discret, credincios Coroanei, om al Bisericii – în exil.

Așa l-am cunoscut, așa povestesc cei cu care a fost prieten în școală, cei cu care a făcut războiul, închisoarea, lagărul, așa l-am apreciat și eu în cei aproape 25 de ani de prietenie temeinică.

Vlad Alexandru Brussescu, "Brussi", cum i se spunea.

S-a născut la 20 septembrie 1921 într-o familie de militari. A urmat Liceul Militar "Nicolae Filipescu" de la Mânăstirea Dealu (în aceeași clasă cu Marele Voievod Mihai de Alba Iulia), apoi Liceul Militar "Mihai Viteazul" de la Târgu Mureș.

În 1940 a intrat la Școala Militară de Cavalerie "Regele Ferdinand" de la Târgoviște. A fost înălțat la gradul de sublocotenent la 10 mai 1942.

A făcut războiul întâi pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord, apoi până în stepa calmucă. A fost prezent în cadrul Diviziei a 5-a Cavalerie de sub comanda generalului Corneliu Carp, în luptele pentru apărarea Iașiului.

În Vest, a luptat pentru eliberarea Ardealului de Nord și până în Cehoslovacia, în Munții Tatra, cu grupul 32 Cercetare din cadrul Diviziei 9 Infanterie condusă de generalul Ioan Stoicănescu (Vulturul).

După luarea puterii de către comuniști, la ordinul

Moscovei, Vlad Alexandru Brussescu a plecat din armată.

Și-a câștigat pentru început existența ca șofer de camioane. Arestat, a colindat prin mai multe închisori, fiind eliberat în 1964, din zarca Gherlei.

Împreună cu alți foști deținuți, printre care locotenentul Ioan Pantazi, căpitanul de marină Coca Apostolescu, a fost trimis cu domiciliu forțat la Salcia și Stoenești, în lagărele morții din Deltă.

A rezistat toți acești cumpliți ani cu voință și credință, neînduplecare, hotărât să nu cedeze nici barbariei, nici terorii, nici ademenirilor. Toți cei care l-au cunoscut, care au fost cu el, nu au decât cuvinte de laudă față de comportamentul lui Vlad, după cum reiese și din cele spuse și scrise de Florin Pavlovici, Alexandru Ivasiuc, Ion Varlam.

Odată eliberat, a muncit tot pe camioane, unde s-a distins prin hărnicie și putere de muncă, devenind șef de coloană.

Cu gândul mereu la libertate, a reușit în 1983 să ajungă în Occident, la München. Aici a mers la prietenul său Ion Pantazi. La München l-am întâlnit și eu și ne-am împrietenit.

Locuiam nu departe. L-au primit cu tot sufletul soția mea, Gabriela, mama mea, Ecaterina Carp (soție de cavalerist), băiatul meu, Mihai. Nu lipsea de la nicio sărbătoare, venea adesea singur sau atunci când invitam și alți prieteni. Noi mergeam o dată, de două ori pe săptămână la el.

Fuma mult și eu îi țineam isonul, trăgând din pipă. Sorbeam câte o țuică și ne aminteam...

Nu-l cunoscusem în țară, drumurile noastre fuseseră diferite. Dar locurile, oamenii, momentele erau de multe ori aceleași. Și dincolo de anii care ne despărțiseră, constatam că aveam aceleași păreri, aceleași credințe, aceleași aspirații.

Aici, la München, era prezent la manifestările românești, la serbările naționale sau culturale. Nu a lipsit de la manifestațiile împotriva demolării satelor și cartierelor orășenești. Nu lipsea nici de la biserică.

Spre sfârșitul vieții, sănătatea începuse să îi dea de furcă. Stătea mai mult în casă. Nici nu mai vedea bine. În ultimii doi ani, nu se scula din pat decât rareori.

Vechilor noastre discuții le-a luat locul un dialog în care mai mult eu povesteam în timp ce el tăcea.

În ultimele șase luni a suferit mult. L-am dus chiar și la spital de două ori. Era îngrijit de organizația CARITAS prin îngrijitorii ce veneau de 2-3 ori pe zi.

De Crăciunul 2011, am fost cu Gabriela în vizită la Mihai, fiul nostru, și familia sa. Când m-am întors la München, de 1 ianuarie, am mers la Vlad să aflu cum îi merge și să ciocnim un pahar de șampanie. În loc de "La mulți ani", m-a întâmpinat cu aceste cuvinte: "Mircea, nu mă mai pot mișca." Am chemat Salvarea. A fost dus la spitalul din apropiere de unde nu s-a mai întors acasă.

Refuza să mănânce. Obișnuia să bea limonadă și să sugă bomboane acrișoare. Îl vizitam aproape zilnic. La 4 februarie m-am dus să îl vizitez cu o doamnă de la CARITAS, care se ocupa de îngrijirea lui. Dormea, sub influența tratamentului, și încercările noastre de a-l trezi nu au avut succes. Ne-am hotărât să îl vizităm a doua zi, lăsându-l în paza unei fotografii de-a lui în uniformă de ofițer. A doua zi, duminică, 5 februarie 2012, am fost chemat la spital și mi s-a comunicat că "Herr Brussescu ist gestorben."

L-am înmormântat în ziua de 27 februarie din pricina birocrației, în cimintirul de nord al orașului, Nord Friedhof, de față fiind mai mulți prieteni, soția și fiul lui Ion Pantazi, familia Petre Cristea, dna Elfriede Mayer și prietenul ei, dl. Mureșean (cunoscuți în lagărul unde au locuit împreună când a venit la München), doamna de la CARITAS, Mary Georgescu (văduva fostului director de la Radio Europa Liberă, Vlad Georgescu), Ion Dumitru de la Asociația Culturală, "Apoziția", Gabriela, soția mea.

Slujba religioasă a fost rostită de părintele Ioan Irinel Fărcaș de la biserica "Sfinții Petru și Pavel" din München.

Pe sicriu era o coroană de trandafiri roșii, galbeni și albaștri, precum drapelul nostru. Eu am depus o jerbă de flori ciclamen (culoarea cavaleriei).

Când a fost depus sicriul în capelă s-a cântat din nai "Ciobanul singuratec", o melodie cum nu se putea mai potrivită...

La mormânt s-a mai făcut o rugăciune și s-a

împărțit, după vechea noastră datină, colivă, vin, țuică.

Băiatul familiei Cristea a presărat pe mormânt nisip adus de la Marea Neagră.

Aici își doarme somnul de veci cel care în tradiția Cavaleriei Române a fost „Ofițer și Călăraș”: Vlad Alexandru Brussescu.

Mircea Carp

